

[Agerschou]

steren ville i virkeligheden have, at det skulle være endnu værre, end det blev.

Socialministeren blev ved med at sammenligne med førtidspension. Det synes jeg er lidt uhyggeligt, for jeg mener, det er et udtryk for, at store dele af den gruppe mennesker, der befinder sig på § 37, stk. 4, i virkeligheden er opgivet af regeringen, af systemet, af socialministeren, og det, man kan håbe på, er, at de søger førtidspension, når den lov træder i kraft den 1. januar 1984.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kunne selvfølgelig ikke nå at finde referatet af de tidligere forhandlinger frem, inden hr. Agerschou blev færdig. Derfor må jeg citere efter hukommelsen.

Hr. Agerschou spurgte mig meget konkret, om det radikale venstre stod bag ideen med forslaget. Nu kan jeg ikke citere, hvad jeg sagde, men vi tog faktisk allerede dengang – hvis hr. Agerschou gider høre efter, når jeg svarer på et spørgsmål, han direkte har stillet til mig, og som gør, at debatten her i eftermiddag trækker lidt ud – under behandlingen af lovforslaget afstand fra socialministerens bemærkninger om, at dette ville føre til øget motivering for at søge arbejde. Det var ikke vores begrundelse for at stemme for forslaget. Jeg ville gerne have kunnet citere det direkte, men det kan vi jo finde frem bagefter. Jeg var ikke forberedt på, vi skulle tage hele den gamle diskussion om § 37, stk. 4, op ved denne lejlighed, og heller ikke, hvad vi havde sagt dengang.

Vi sagde, at vores begrundelse for at støtte § 37, stk. 4, var, at vi ikke fandt det rimeligt, at det offentlige i en meget lang periode betalte en række f.eks. afdragsudgifter og den slag ting. Derfor kunne vi acceptere, at man fik hjælp efter § 37, stk. 4. Vi var ikke tilhængere af regeringens forslag om, at man skulle gå over på § 43. Som man ved, var det regeringens oprindelige tanke, at alle skulle have været over på § 43. Det ville vi ikke have, fordi vi var bange for, det ville få en række afledede konsekvenser.

Nu var hr. Agerschou ikke så elskværdig, at han nævnte, hvem der havde fået paragraffen ind om boligtilskuddet, men så skal jeg oplyse om, at det var det radikale venstre, der fik det ind i forhandlingerne, altså såvel, at det blev § 37, stk. 4, og ikke § 43,

som, at der for begge paragraffers vedkommende kom et boligtilskud.

Men altså konkret adspurgt: vi stod ikke bag den filosofi, der også lå i regeringens forslag, og vi tog allerede dengang afstand fra den filosofi.

Tinning (VS):

Det er præcis det, der er så ulykkeligt ved det radikale venstre. Man vender sig mod regeringens filosofi, man vender sig mod begrundelserne for forslagene. Tænk engang på karensdagen! Ingen har så harmdirrende og effektivt som netop fru Lone Dybkjær fortalt, hvor dybt asocialt karensdagsbestemmelserne er udtænkt, for så at tilføje: men da det giver en stor besparelse, støtter vi alligevel forslaget, stemmer vi alligevel for.

Hvad er så begrundelsen for at støtte § 37, stk. 4? Jo, det er, at det offentlige ikke i lang tid skal betale diverse afdrag. Ja men er det, hvad det radikale venstre har at byde på? Jeg forstår godt, at fru Lone Dybkjær beklager, at debatten bliver forlænget, men jeg vil gerne stille det mest ordentlige forslag om en afkortning af debatten, og det er, at fru Lone Dybkjær én gang for alle siger: denne filosofi er vi imod, den bestemmelse er vi imod, vi gider ikke lappe videre på det, vi trækker os og stemmer for det foreliggende forslag. Så er debatten slut, så er bestemmelsen væk, og så kan vi komme til at lave noget ordentligt.

Dernæst vil jeg gerne igen over for socialministeren nævne spørgsmålet. Socialministeren taler om, at vi har fået en ny vejledning om uddannelseshjælp over § 42, og har selv sagt, at der er tale om præcisering af gældende regler. Det vil næppe betyde voldsomt store merudgifter. Det vil næppe heller, tror jeg, betyde, at voldsomt mange flere mennesker på den måde kommer tilbage på arbejdsmarkedet eller kommer ud af bistandsystemet.

Førtidspensionsreformen: socialministeren har selv sagt, at det jo ikke var sådan, at man skulle til at førtidspensionere alle mulige mennesker, der så skulle opgives. Den meget tidlige pension af sociale årsager ville heller ikke komme til at omfatte så forfærdelig mange mennesker. Det at ligestille folk, der har været igennem et såkaldt revaliderings- eller jobtræningsforløb, med almindeli-